

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Németh Zsolt Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Németh Zsolt ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Engert Christian és dr. Kovács Szabolcs László ügyvéd (**alperesi jogi képviselők címe**) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. július 1. napján meghozott 34.P.20.871/2011/60. számú ítélete ellen a felperes részéről 61. sorszámon, míg az alperes részéről 63. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 120.000 (százhuszezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 2.398.800 (kétfmillió-háromszázkilencvennyolcezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 40.000 (negyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresete 29.984.945 forint és járulékainak megfizetésére irányult. Előadta, hogy a vörösiszap katasztrófával okozati összefüggésben az ingatlana használhatatlanná vált, amelynek a káresemény előtti forgalmi értékét az alperes köteles kártérítés címén megfizetni.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a felperes károsodását az alperes tevékenysége okozta, valamint azt is, hogy a felperest kár érte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 300.000 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 1.199.849 forint illetéket.

Indokolásában idézte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 345. § (1) bekezdését és a 339. § (1) bekezdését. Kiemelte, hogy a kártérítési felelősség szükségképpen eleme a kár, ezért az alperes védekezésére tekintettel a kár bekövetkezésének tényét vizsgálta. A 2010. december 13-án kelt kárenyhítési-támogatási szerződésből, valamint az alapjául szolgáló értékbecslésből megállapította, hogy a szerződést kötő felek - köztük a felperes - az ingatlan értékét 10.400.000 forintban határozták meg, és a felperes ezzel azonos összegű kárenyhítést kapott az államtól. Ezt az összeget nem másik lakóingatlan vásárlására fordította, hanem leányának juttatta, aki cserében vállalta, hogy a felperest befogadja, lakhatását biztosítja, és haláláig természetben saját költségén eltartja. A perben kirendelt ingatlanforgalmi szakértői

vélemény alapján megállapította, hogy az ingatlan forgalmi értéke bekölthető állapotban 2010. október 4-ei árszinten 7.300.000 forint volt. Megjegyezte, hogy a támogatási szerződés alapját képező érték nem piaci forgalmi érték, ezt műszaki értéknek tüntették fel. A szakvéleményt ítélezésének alapjául elfogadta, és a bizonyítékokat a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdése szerint összességében értékelve megállapította, hogy a kár összege az ingatlan kárkori forgalmi értékével azonos, amely a 2010. október 4-ei állapotnak felel meg. Ezt a forgalmi értéket az aggálytalan szakvélemény alapján 7.300.000 forintban határozta meg, amelyből azt a következtetést vonta le, hogy a felperesnek az ingatlan forgalmi értékcsökkenéséből eredő kára teljes mértékben megtérült. Az a tény, hogy a felperes a támogatási szerződés alapján kapott összegből nem vásárolt másik ingatlant, nem jelenti azt, hogy ezen a címen további kártérítésre jogosult. A bizonyítási eszközök közül a felperes által csatolt magánszakvéleményt bizonyítékként nem tudta elfogadni, mert az nem az adott ingatlan piaci forgalmi értékét határozta meg. A további bizonyítást mint sürgősséget azért mellőzte, mert a felperest a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem illeti meg a jogosultság arra, hogy az alperestől a keresetben meghatározott összegű kártérítést követelje. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött. Az alperes részéről eljáró ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) bekezdés a)-b) pontjai, illetve (6) bekezdése alapján 300.000 forintban állapította meg, mivel a tárgyalásokon való megjelenésre és az érdemi beadványok számára is figyelemmel ezt az összeget találta arányban állónak az elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében az ítélet megváltoztatásával a kereset teljesítését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen és iratellenesen állapította meg, hogy a leánya által biztosított lakhatás miatt kifizetett 10.400.000 forint egyezik a felperes számára járó kártérítési összeggel. Az alperes kártérítési kötelezettségét nem érinti a más személy részére más jogcímen történt teljesítés. A felperes az alperestől semmilyen jogcímen nem kapott kártérítést, és a szakvélemények alapján aggálytalanul megállapítható, hogy nincs akadálya a kereset szerinti marasztalásnak.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítéletnek a felperes fellebbezésével érintett rendelkezései helybenhagyására irányult.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatásával az alperest megillető perköltség 800.000 forintra történő felemelését kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul szállította le az alperest megillető perköltséget. Rendelkezése sérti a R. 3. § (2)-(3) bekezdéseiben foglaltakat. A per 2011 tavaszán indult, az alperes részletes érdemi ellenkérelmet terjesztett elő, bizonyítási indítványokat tett, a kitűzött tárgyalási határnapokon megjelent, és a szakvéleményre írásbeli észrevételeket nyújtott be. Az elsőfokú eljárás több mint három évig tartott számtalan érdemi tárgyalással. Az alperes a lefolytatott bizonyítási eljárásban képviselője útján mindvégig érdemben részt vett. Mindezek alapján az ügyvédi munkadíj mérséklése aránytalan és indokolatlan volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A felperes és az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és a jogszabályoknak mindenben megfelelő érdemi döntést hozott. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával a másodfokú bíróság - a perköltségről meghozott döntésre is kiterjedően - maradéktalanul egyetértett, ezért a felperes és az alperes fellebbezéseire tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

A felperes a keresetében az ingatlan megsemmisülésével okozati összefüggésben bekövetkezett vagyoni kárának megtérítését kérte, azonban a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján rá háruló bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. A perbeli szakértői vélemény nem volt alkalmas annak alátámasztására, hogy az ingatlan káridőponti értéke a vagyoni hátrányt kompenzáló támogatás összegét meghaladta. A támogatási szerződés 9.1. pontja kétségtelenül alátámasztja, hogy az ingatlan értékbecslésének alapulvételével meghatározott összegű teljesítés jogosultja a felperes mint károsult volt, amellyel az ingatlan forgalmi értékcsökkenéséből eredő kár megtérült. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a pénzszolgáltatási kötelezettség teljesítésének módját érintő jogosulti rendelkezés azonos ténybeli alapból eredő újabb vagyoni kártérítés iránti jogot nem keletkeztet, és a Pp. 3. § (4) bekezdésének mindenben megfelelő alkalmazásával mellőzte a további bizonyítást. A felperes által csatolt szakvéleményhez kapcsolódóan arra is helyesen mutatott rá, hogy az abban feltüntetett azonos adottságú ingatlan bekerülési költsége alapján becsült érték nem összehasonlítható az adott ingatlan piaci forgalmi értékével (46. szám alatti szakvélemény 8. oldal 4. pont). Ebből következik, hogy a felperes megbízása alapján készített szakértői véleménnyel a felperes a tényállítását bizonyítani nem tudja, ugyanakkor annak eltérő módszere és tartalma miatt arra sem alkalmas, hogy a perbeli szakvélemény következtetéseit kétségessé tegye.

Az elsőfokú bíróság az alperest megillető elsőfokú perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdéseinek mindenben megfelelő alkalmazásával a kifejtett tevékenységgel arányban állóan helyesen állapította meg, amelynek felülmérlegelésére az alperes fellebbezésében foglalt indokok alapján a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján visszautalva annak helyes indokaira - helybenhagyta.

A felperes és az alperes fellebbezése sem vezetett eredményre, azonban a felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, és a másodfokú tárgyaláson sem jelent meg, így az alperes fellebbezése folytán számításba vehető másodfokú perköltsége nem merülhetett fel. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes ügyvédi munkadíjként felmerült és a felperes fellebbezéséhez kapcsolódó másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5)-(6) bekezdéseinek alkalmazásával a másodfokú eljárásban elvégzett tényleges ügyvédi tevékenységre tekintettel állapította meg. A felek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes és az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján irányadó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles az állam javára megfizetni.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.. Buglyó Gabriella s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: